

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Zimy a Mgr. Marka Bedřicha ve věci

žalobce: **X.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Viktorem Klímou
sídlem Melantrichova 477/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

za účasti: **1. CETIN a. s., IČO 04084063**
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9
2. EKOSPOL a. s., IČO 63999854
sídlem Dukelských hrdinů 747/19, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z 20. 10. 2020, čj. MHMP 1611927/2020, sp. zn. S-MHMP 701133/2020/STR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a žalobní argumentace

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobce se obrátil na soud, neboť žalovaný nevyhověl jeho odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby nazvané „Bytový dům Ekobyty u obory“.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul odvolací námitky žalobce do tří okruhů:
 - a) Záměr je napojen na stávající dešťovou kanalizaci, která vede na pozemky odvolatele. Stávající dešťová kanalizace v širším území přitom není dokončena a znehodnocuje žalobcovy pozemky, vodovod, studnu a pramen.
 - b) Záměr je napojen na splaškovou kanalizaci, která je odvedena do nekapacitní čistírny odpadních vod.
 - c) Oznámení o zahájení řízení ani územní rozhodnutí nebylo vyvěšeno na úřední desce Úřadu městské části Praha – Křeslice.

Žalovaný nepřisvědčil žalobcovým námitkám. K okruhu ad a) uvedl, že záměr je v souladu se zákonem napojen na uliční dešťovou kanalizaci, která byla umístěna pravomocným územním rozhodnutím. Do dešťové kanalizační stoky jsou odvodněny i další objekty. K napojení stavebník doložil závazné stanovisko vodoprávního úřadu i souhlas vlastníka stoky. Žádost o umístění záměru nelze zamítnout proto, že není dořešen odvod veřejné dešťové kanalizace do vodoteče. Z dostupných podkladů nevyplývá, že by na pozemku žalobce byl pramen či vodovod. Studna je dle sdělení, které žalobce předložil, mimo provoz. K okruhu b) uvedl, že záměr odvádí splaškové vody do kanalizace pro veřejnou potřebu, která je vedena do pobočné čistírny odpadních vod. Stavebník doložil souhlasné stanovisko správce technické infrastruktury a pro napojení na splaškovou kanalizaci nebyly stanoveny žádné speciální podmínky. Napojení záměru proto stávající stoková síť zjevně umožňuje. K okruhu c) žalovaný uvedl, že záměr se nachází výhradně na pozemcích v katastrálním území Uhříněves, která spadá pod městskou část Praha 22. Na úřední desce úřadu této městské části byly písemnosti vyvěšeny. Vyvěšovat je i na úřední desce Úřadu městské části Praha – Křeslice nebylo potřeba.

3. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a brojí proti posouzení všech tří okruhů svých odvolacích námitek.
4. V prvním okruhu svých námitek namítá, že odvod dešťové vody ze záměru není dostatečně vyřešen a závěry žalovaného jsou založeny na nesprávně zjištěném skutkovém stavu. Nedokončená stavba retenční nádrže má význam pro případné dotčení jeho pozemků, neboť záměr může negativně ovlivnit jeho pozemky právě v souvislosti s touto nádrží. Retenční nádrž nebyla dokončena ani zkolaudována, přesto je do ní odváděna voda z nových staveb, která nádrží proteče a skončí na žalobcových pozemcích. Voda je navíc znečištěná, neboť stéká po frekventované pozemní komunikaci. Závěr žalovaného, že záměr je napojen na stávající stoku, nemá oporu ve správním spise. Stejně tak závěr, že se na pozemku parc. č. 483 nenachází pramen. Žalovaný měl tvrzení žalobce ověřit a dotázat se příslušných orgánů. Žalovaný se nevypořádal s argumentací žalobce, že na jeho pozemcích není vodní dílo, ačkoliv dospěl k závěru, že na žalobcovy pozemky bude směřovat kanalizace. Žalobce sporuje i to, že se na jeho pozemcích nachází vodní tok Dobrá voda. Má za to, že žalovaný měl povinnost zajistit důkazy o jeho přítomnosti.
5. V druhém okruhu namítá, že odpadní vod od stavebního záměru mají být odváděny do čerpací stanice odpadních vod IV. V roce 2013 se žalobce dozvěděl, že se tato stanice má rozšiřovat a přepad ze stanice má být likvidován do strouhy, která vede na pozemky žalobce. Rozhodnutí o umístění čerpací stanice z 13. 5. 2019 však žalovaný zrušil 28. 5. 2020. Vzhledem k tomu, že rozšíření kanalizace nebylo doposud pravomocně umístěno a

povoleno, je nepřekoumatelný závěr žalovaného, že kanalizace má kapacitu, aby pojala zátěž z umísťovaného záměru. Dle žalobce správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav a nemohly upustit od ústního jednání. Nesprávný je postup žalovaného, který dovozuje své závěry (pouze) z digitální technické mapy a odhaduje kolik nemovitostí je na kanalizaci připojeno.

6. Žalobce dále v třetím okruhu namítá, že správní orgán prvního stupně opožděně oznámil zahájení řízení. Neučinil tak totiž ihned po doručení žádosti stavebníka, ale až po odstranění vad žádosti. Tím byl žalobci zkrácen čas, v němž se mohl seznámit se záměrem a uplatňovat svá práva. Žalobce má rovněž za to, že ve věci nebyly splněny podmínky pro doručování vyvěšením na úřední desce, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani z prvostupňového rozhodnutí neplyne, že se jedná o řízení s velkým počtem účastníků. Žalovaný měl již proto rozhodnutí prvního stupně zrušit. Při doručování pochybil i žalovaný, který napadené rozhodnutí nedoručil přímo žalobci, ač byl odvolatelem. Bylo-li již doručováno prostřednictvím vyvěšení na úřední desce, měl být v oznámení o zahájení řízení označen údaj o žalobcových pozemcích. Žalobce nemohl uplatnit svá práva dříve než před odvolacím orgánem, a proto vůči němu žalovaný nemůže aplikovat koncentraci správního řízení.
7. Nad rámec výše vymezených okruhů žalobce namítá, že ho žalovaný nevyzval k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí před jeho vydáním. Tím porušil svoji povinnost dle § 36 odst. 3 věta první zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.
8. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí spolu s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a uložil žalovanému nahradit žalobci náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný považuje podanou žalobu za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil následující. Konání ústního jednání není obligatorní a žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Jde-li o odvod dešťových vod, má záměr navrženou retenci s regulovaným odtokem 4,7 l/s do uličního řadu DN 400. Lze proto předpokládat, že k zahlcení uliční stoky nedojde a množství vody nebude vůbec způsobit poškození žalobcovy pozemky vzdálené 1,5 km od záměru. V projednávané věci byly naplněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou. Účastníci řízení byli vymezeni uvedením parcelních čísel pozemků a ze správního spisu, resp. katastru nemovitostí vyplývá, že počet vlastníků těchto pozemků vysoce převyšuje 30 účastníků. Písemnost doručovaná vyvěšením na úřední desce se považuje za doručenu i účastníkům, kteří v ní nejsou výslovně uvedeni. V průběhu odvolacího řízení nebyly do spisu doloženy žádné nové podklady pro rozhodnutí a žalovaný rozhodoval na podkladě spisu stavebního úřadu. V něm se nachází protokol o nahlížení žalobcem z 18. 12. 2019. Ten se tedy nepochybně seznámil s obsahem spisu a všemi podklady pro rozhodnutí.

III. Replika žalobce

10. Žalobce v replice odkázal na svoji žalobní argumentaci.
11. Nad její rámec poukázal na to, že 15. 4. 2021 zdejší soud zrušil rozsudkem čj. 15 A 37/2109-110 územní rozhodnutí pro čerpací stanici odpadních vod v ulici Františka Diviše. Zároveň se vymezil proti tvrzení žalovaného, že vyvěšením na úřední desce je doručeno i

účastníkům, kteří nejsou v písemnosti uvedeni. Poukázal přitom na to, že judikatura, na kterou žalovaný v této souvislosti odkázal, není přílehlavá. Vychází totiž z jiné právní úpravy, resp. se týká jiných skutkových okolností.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze spisového materiálu soud zjistil následující podstatné skutečnosti.

Osoba zúčastněná na řízení 2. (dále též „žadatel“) požádala 18. 1. 2019 o vydání rozhodnutí o umístění stavby.

13. Úřad městské části Prahy 22 vyzval žadatele 19. 2. 2019 k odstranění nedostatků žádosti. Nedostatky spatřoval v nedoložení ve výzvě uvedených stanovisek a podkladů dle § 86 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“).

14. Žadatel doplnil podklady podáními z 3. 9. 2019, 16. 9. 2019, 9. 10. 2019 a 16. 10. 2019. K žádosti doložil mj. následující dokumenty. Souhlas vlastníka dešťové kanalizace s napojením stavby na tuto kanalizaci. Stanovisko Povodí Vltavy, státního podniku, z 25. 4. 2017, v němž podnik se záměrem souhlasil mj. za podmínky, že připomínky uplatněné správcem a provozovatelem oddílné kanalizace a vodovodu je nutné dodržet. Stanovisko Pražské vodohospodářské společnosti, a. s. (dále jen „PVS, a. s.“), v němž společnost souhlasila se záměrem mj. s podmínkou, že kolaudace je podmíněna nabytím právní moci územního rozhodnutí na stavbu zaokružování vodovodního řádu Praha Východ. Vyjádření PVS, a. s., z 9. 10. 2018, kterým prodloužila platnost svého vyjádření.

15. Úřad městské části Prahy 22 oznámil 14. 10. 2019 zahájení územního řízení. V oznámení stanovil lhůtu 15 dnů k uplatnění námitek. Uvedl, že upustil od ústního jednání a místního šetření, neboť jsou mu známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Oznámení o zahájení doručoval účastníkům dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona veřejnou vyhláškou vyvěšenou na své úřední desce z důvodu jejich velkého počtu. Tyto účastníky řízení v oznámení identifikoval výčtem pozemků, v němž pozemky žalobce chybí. Oznámení bylo na úřední desce vyvěšeno 15. 10. 2019 a sejmuto 1. 11. 2019.

16. Úřad městské části Prahy 22 rozhodl 3. 12. 2019 o umístění stavby na pozemcích parc. č. 1906/2, 1906/21, 1906/26 a 2176/1, katastrální území Uhříněves. V rozhodnutí stanovil mj. následující podmínky. Splaškové vody budou odváděny novou splaškovou kanalizací napojenou na stávající splaškovou stoku v ulici Františka Diviše (podmínka 7). Srážkové vody ze střechy a komunikací budou svedeny do areálové dešťové kanalizace s akumulací nádrží s bezpečnostním přepadem napojeným do kanalizace s retenční nádrží s regulovaným odtokem 4,7 l/s. Novou kanalizační přípojkou budou srážkové vody regulovaným odtokem odváděny do stávající dešťové stoky v ulici Františka Diviše (podmínka 8). V odůvodnění úřad uvedl, že záměr splňuje požadavky Pražských stavebních předpisů (nařízení hl. m. Prahy č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy), mj. ohledně likvidace odpadních vod, a to napojením samostatnou přípojkou na veřejnou splaškovou kanalizaci v ulici Františka Diviše, a hospodaření se srážkovými vodami, a to svedením srážkových vod do akumulárního objektu a retenční stoky a odváděním regulovaným odtokem do kanalizace pro odvod srážkových vod v ulici Františka Diviše. Úřad dále upozornil stavebníka, že před zahájením stavby musí být pravomocně povoleny

vodoprávním úřadem vodovod, splašková kanalizace a kanalizace pro odvod srážkových vod. Rozhodnutí bylo vyvěšeno na úřední desce 5. 12. 2019 a sejmuto 22. 12. 2019.

17. Žalobce zaslal 17. 12. 2019 úřadu městské části přípis, v němž se přihlásil jako účastník územního řízení a uvedl, že nesouhlasí s tím, aby stavebník odváděl na jeho pozemky dešťovou vodu. Předně namítl, že oznámení o zahájení řízení a rozhodnutí o umístění stavby nebylo vyvěšeno na úřední desce Úřadu městské části Praha – Křeslice. V přípisu dále namítal nedostatečné vyřešení likvidace dešťových vod a neexistenci potoku Dobrá voda. Uvedl, že je mu známo, že v ulici Františka Diviše není žádná souvislá dešťová kanalizace, která by odváděla vody do Říčanského potoka. Voda bude odváděna do přirozené vodoteče (potoku Dobrá voda) v povodí retenční nádrže Dobrá voda. Tato retenční nádrž je však ve skutečnosti rozestavěná stavba, která nikdy nebyla zkolaudována a není schopna provozu. Dešťové vody proto nebudou přečerpány do Říčanského potoka, ale protečou nádrži na pozemky žalobce, přičemž na žalobcově pozemku parc. č. X je pramen pitné vody uzavřený ve studni, z níž vedou vodovodní řady do Horních Měcholup a Uhříněvsi. Ke svému přípisu žalobce doložil mj. sdělení Úřadu městské části Praha 11 z 8. 3. 2007, že na pozemku parc. č. X je stavba vodního díla Studna a čerpací stanice Petrovice – Křeslice, která je mimo provoz od roku 1971-73.
18. Žalobce nahlédl 18. 12. 2019 do správního spisu. Následně 3. 1. 2020 podal odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby. Popsal, z jakých důvodů má za to, že je účastníkem řízení, a zopakoval své námitky z přípisu ze 17. 12. 2019. Nad rámec této argumentace uvedl, že čerpací stanice, do které má být vedeno potrubí se splaškovými vodami, nemá platné stavební povolení a na pobočnou čistírnu odpadních vod je nyní vyhlášen stop stav.
19. Úřad městské části Praha 22 nejprve 8. 1. 2020 předal spis s odvolání žalovanému se stanoviskem, že se jedná o nepřípustné odvolání podané osobou, která není účastníkem řízení. Žalovaný úřadu spis vrátil 1. 4. 2020 s tím, že odvolání je přípustné a úřad má provést úkony dle § 83 odst. 2 správního řádu. Následně úřad předal se svým stanoviskem 13. 5. 2020 spis žalovanému, který o odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím.

V. Posouzení věci

20. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž účastníci konkludentně souhlasili (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního). Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
21. Soud vyrozuměl potenciální osoby zúčastněné na řízení dle § 34 odst. 1 a 2 s. ř. s. Osoby uvedené v záhlaví tohoto rozsudku oznámily soudu, že budou uplatňovat svá práva v řízení. Nad rámec tohoto oznámení se k věci nijak nevyjádřily.
22. Žaloba byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou.
23. Žaloba není důvodná.
24. Před vypořádáním jednotlivých žalobních námitek považuje soud za vhodné uvést následující. Základem žalobcovy argumentace je jeho přesvědčení o neexistenci potoku Dobrá Voda a nefunkčnosti retenční nádrže stejného názvu. Soudu je z úřední činnosti známo, že žalobce předstoupil s obdobnou argumentací před správní soudy opakovaně v jiných věcech. Jde-li o potok Dobrá voda, soudy opakovaně uzavřely, že existuje. Zdejší

soud v rozsudku z 30. 10. 2017, čj. 6 A 105/2017-42, řešil otázku prohlášení retenční nádrže Dobrá voda za veřejně prospěšnou stavbu. Dospěl přitom k závěru, že nádrž funguje jako suchý poldr ke zmírnění povodňových průtoků z dešťových kanalizací a potoku Dobrá Voda. Ohledně existence potoka vyšel z vyjádření odboru městské zeleně a odpadového hospodářství žalovaného, že „se jedná o potok o vodnosti cca 2 litry/s, jehož existence je doložena historickými mapami i leteckými snímky z roku 1975. Správce toku, tj. odbor městské zeleně a odpadového hospodářství, nemá pochybnosti o existenci tohoto toku“. Z obdobných závěrů vyšel zdejší soud i v rozsudku z 25. 1. 2019, čj. 11 A 148/2016-112, v němž posuzoval opatření obecné povahy, kterým se měnil rozsah záplavového území na drobném vodním toku Dobrá voda a změn veřejně prospěšné stavby retenční a dešťové usazovací nádrže Dobrá voda. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem z 25. 7. 2019, čj. 9 As 47/2019-36 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

25. Předmětem přezkumu v tomto řízení je rozhodnutí žalovaného, kterým přezkoumal rozhodnutí o umístění stavby. To *vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu* (§ 79 odst. 1 věta první stavebního zákona).
26. Rozhodnutí o umístění stavby je vydáváno v rámci územního řízení. Smysl tohoto řízení je odlišný od smyslu stavebního řízení, neboť se v něm posuzuje stavební záměr z hlediska jeho zasazení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům v území. Přitom se bere zřetel na stanoviska dotčených orgánů státní správy, řádně uplatněné námitky účastníků řízení a stanoví se podmínky pro uskutečnění záměru v území a požadavky na změnu záměru podle výsledků územního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 15. 12. 2011, čj. 1 As 133/2011-127). Rozhodnutí o umístění stavby ještě nezakládá potenciálnímu stavebníkovi subjektivní právo stavět (srov. usnesení Krajského soudu v Plzni z 5. 11. 2004, čj. 57 Ca 14/2004-40, č. 455/2005 Sb. NSS).
27. Žalobce předně namítal, že stavební záměr nemá dostatečně vyřešený odvod dešťové vody. Odvodem dešťové vody se však stavební úřad i žalovaný podrobně zabývali. Žadatel k žádosti předložil v souladu s § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona souhlas vlastníka dešťové kanalizace s napojením stavby na tuto kanalizaci. Záměr je napojen na uliční dešťovou kanalizaci v ulici Františka Diviše, která je vypuštěna do uliční stoky. Jak uliční kanalizace, tak uliční stoka byly pravomocně umístěny územním rozhodnutím, na něž žalovaný ve svém rozhodnutí odkázal. Napojení na dešťovou stoku stanovilo územní rozhodnutí jako podmínku 8 pro umístění stavby. Napojení na dešťovou kanalizaci je též zakresleno v projektových výkresech. Nelze proto s žalobcem souhlasit, že napojení na kanalizaci v ulici Františka Diviše nemá oporu ve správním spise.
28. Namítá-li žalobce nedostatky v retenční nádrži Dobrá Voda, míjí se dle soudu tyto námitky s předmětem nynějšího řízení. Žadatel k záměru doložil souhlas vlastníka i příslušné závazné stanovisko [§ 86 odst. 2 písm. b) a c) stavebního zákona]. Stavební úřad dostatečně zjistil skutkový stav a posoudil soulad záměru s požadavky na infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení [§ 90 odst. 1 písm. b) stavebního zákona], jakož i s požadavky na hospodaření se srážkovými vodami (§ 38 Pražských stavebních předpisů). V územním rozhodnutí stanovil pro umístění stavby odpovídající podmínky. Soud souhlasí s žalovaným, že případné nedořešení situace kolem retenční nádrže, na kterou není záměr přímo napojen, nemůže být důvodem pro nevydání územního rozhodnutí.

Nebylo ani nutné, aby stavební úřad a žalovaný zjišťovali, zda se na území žalobce nachází pramen. Žalobce toto své tvrzení doložil pouze sdělením Úřadu městské části Praha 11 z 8. 3. 2007, ze kterého vyplývá, že studna a čerpací stanice na pozemku žalobce jsou již přibližně 50 let mimo provoz. Navíc žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že pramen není zakreslen ani v územním plánu hl. m. Prahy. Takové vypořádání se s odvolací námitkou žalobce je zcela dostatečné. Stejně tak nemusely správní orgány podrobně zjišťovat, zda se na pozemcích nachází vodní tok Dobrá voda. Jeho existence či neexistence se opět míjí s předmětem územního řízení o záměru žadatele. Je proto zcela dostatečný odkaz žalovaného na Územně analytické podklady, kde je zakreslen jak drobný vodní tok, tak suchý poldr retenční nádrže Dobrá voda.

29. První okruh žalobních námitek není důvodný.

30. V druhém okruhu žalobce namítá, že nebylo dosud pravomocně povoleno rozšíření kanalizace, do které mají být odvedeny odpadní vody ze záměru. Je proto nepřezkoumatelný závěr, že kanalizace má kapacitu, aby pojala zátěž z umísťovaného záměru.

31. Stavební úřad se odvodem splaškové vody zabýval. V územní rozhodnutí stanovil podmínku, jakým způsobem mají být splašky odváděny a napojeny na stávající splaškovou stoku v ulici Františka Diviše.

32. Podle § 8 odst. 4 věta první zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, jsou *vlastníci kanalizací, jakož i kanalizačních stok a objektů provozně souvisejících, povinni umožnit napojení kanalizace jiného vlastníka, pokud to umožňují kapacitní a technické možnosti*. Podle § 37 odst. 1 Pražských stavebních předpisů musí být *stavby podle druhu a potřeby napojeny na kanalizaci pro veřejnou potřebu nebo čistírnu odpadních vod, případně malou čistírnu dle podmínek stanovených v odstavci 3, nebo mohou být vybaveny žumpou podle podmínek v odstavci 4*. Tyto podmínky záměr splňuje.

33. Žadatel ke svému záměru rovněž doložil souhlasné stanovisko PVS, a. s., jako správce infrastruktury dle § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Pokud správce kanalizace umožnil napojení záměru na splaškovou kanalizaci, je nutné vyjít ze závěru, že kanalizace má v současnosti dostatečnou kapacitu na připojení záměru. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani (ničím nedoložené) tvrzení žalobce, že dosud nebylo pravomocně povoleno rozšíření kanalizace. Z územního rozhodnutí, napadeného rozhodnutí, ani ze správního spisu neplyne, že by správní orgány vycházely z budoucí kapacity kanalizace. Ve správním řízení žalobce doložil část Plánu rozvodů a kanalizací – aktualizace 2016, který vyhotovila PVS, a. s., jako správce vodovodů a kanalizací na území Prahy. Z něj vyplývá, že na příslušné Pobočné čistírně odpadních vod je vyhlášen stop stav. Jak však správně uvedl žalovaný, jedná se o stav v roce 2016, přičemž závazné stanovisko správce kanalizace je z roku 2019, a je proto nutné vycházet z něj.

34. Samotná skutečnost, že žalobce nesouhlasí se zjištěným skutkovým stavem, neznamená, že správní orgán skutkový stav zjistily nesprávně. Jak již soud uvedl výše, považuje shromážděné podklady a obsah správního spisu za dostatečný pro zjištění skutkového stavu. Podkladem pro jeho zjištění mohou být i informace zjištěné z digitálních map, z nichž správní orgány mimo jiné vycházely. Skutečnost, že stavební úřad vycházel i z digitálních map, neznamená, že mu poměry v území nejsou dostatečně dobře známy a nemohl upustit od ústního jednání dle § 87 odst. 1 věta druhá stavebního zákona. Žalovanému rovněž nemuselo být přesně známo, kolik nemovitostí je napojeno na

splaškovou kanalizaci pro veřejnou potřebu, aby mohl učinit závěr, že posuzovaný záměr je v tomto ohledu v pořádku a územní rozhodnutí je zákonné.

35. Ani druhý okruh námitek soud neshledal důvodným.
36. V třetím okruhu námitek žalovaný poukazuje na pochybení při oznámení zahájení územního řízení a při doručování. Zároveň namítal nesprávné uplatnění koncentrace řízení.
37. K námitkám týkajícím se nesprávného postupu při oznámení zahájení územního řízení a při doručování veřejnou vyhláškou soud předně uvádí, že je žalobce poprvé uplatnil až v žalobě. V odvolání ani v jeho podání, kterým se přihlásil jako účastník řízení, se žádná podobná argumentace neobjevuje. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí není přezkum zcela nových námitek, které před správními orgány vůbec nezazněly, ale poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správními orgány, ač o to usilovaly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014-43). Předmětem přezkumu je rozhodnutí žalovaného; primárně k němu má žalobce vztahovat své žalobní námitky. Svoji pasivitou však žalobce neumožnil žalovanému se s těmito námitkami vypořádat v napadeném rozhodnutí. I pokud by však byly tyto námitky uplatněny řádně ve správním řízení, nemohly by být z následujících důvodů úspěšné.
38. Pokud žádost neobsahuje požadované náležitosti, stavební úřad žadatele vyzve k jejímu doplnění a řízení přeruší. Usnesení o přerušení se oznamuje pouze žadateli. Pokud vady nejsou odstraněny, stavební úřad řízení zastaví a usnesení o zastavení opět doručí pouze žadateli (§ 86 odst. 4 stavebního zákona). Teprve je-li žádost projednatelná, oznámí stavební úřad zahájení řízení dle § 87 odst. 1 stavebního zákona (srov. shodně Macháčková, J. a kol. *Stavební zákon. Komentář*. 3. vydání. Praha C. H. Beck, 2018, s. 485, komentář k § 87). Opačný postup, tedy oznámení zahájení řízení všem účastníkům s tím, že případné přerušení řízení a jeho zastavení pro neprojednatelnost žádost by se doručovalo pouze žadateli, nedává žádný smysl. Takový postup by nebyl ani hospodárný, neboť by stavební úřad oznamoval zahájení řízení všem účastníkům v době, kdy není jisté, že žádost bude vůbec projednatelná. Stavební úřad tedy nepochybil, pokud nejprve vyzval žadatele k odstranění vad žádosti a teprve poté oznámil zahájení řízení.
39. V posuzované věci byly též splněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou dle § 144 odst. 6 správního řádu. Stavební úřad označil za účastníky řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona vlastníky pozemků a staveb na 35 pozemcích v katastrálním území Uhřetěves. Ačkoliv stavební úřad konkrétně nevyjmenoval všechny vlastníky pozemků a staveb na těchto pozemcích, je z tohoto rozsahu zřejmé, že podmínka § 144 odst. 1 správního řádu je splněna. Vzhledem k tomu, že byly splněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou, nepochybil ani žalovaný, který napadené rozhodnutí doručoval tímto způsobem žalobci jako odvolateli postupem dle § 25 odst. 2 správního řádu. Odvolací orgán nemá v případě řízení s velkým počtem účastníků povinnost doručovat zvláštním způsobem odvolateli. Ustanovení § 144 odst. 6 správního řádu pouze určuje, že jednotlivě je třeba doručovat účastníkům řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu, kteří jsou správnímu orgánu známi. Účastníkem dle § 27 odst. 1 správního řádu není automaticky každý odvolatel, což plyne i z § 91 odst. 1 správního řádu, který váže nabytí právní moci rozhodnutí odvolacího správního orgánu na doručení všem odvolatelům a účastníkům dle § 27 odst. 1 správního řádu.

40. Stavební úřad však pochybil, pokud v územním rozhodnutí neoznačil žalobce jako účastníka řízení, resp. ho jako účastníka neidentifikoval a v rozhodnutí neoznačil jeho pozemky postupem dle § 92 odst. 3 věta druhá stavebního zákona, dle které se *v případě doručování územního rozhodnutí veřejnou vyhláškou se v něm účastníci řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) identifikují označením pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí dotčených vlivem záměru*. Stavební úřad tudíž žalobce nepovažoval za účastníka řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. To je zřejmé i ze správního spisu, z něhož plyne, že stavební úřad nejprve předal odvolání se spisem s tím, že se jedná o nepřipustné odvolání, neboť ho nepodal účastník řízení. Teprve žalovaný žalobce za účastníka řízení považoval a stavebnímu úřadu spis s odvoláním vrátil k úkonům dle § 86 odst. 2 správního řádu se sdělením, že se jedná o odvolání přípustné.
41. Z výše uvedeného plyne, že žalobce byl tzv. opomenutým účastníkem územního řízení a prvoinstanční rozhodnutí mu nebylo zákonným způsobem oznámeno. Toto pochybení stavebního úřadu je vadou řízení. Soud však dospěl k závěru, že tato vada nezpůsobila nezákonnost územního rozhodnutí ani napadeného rozhodnutí. Platí totiž, že nezákonnost správního rozhodnutí nezpůsobuje každá vada řízení, ale pouze ta, která dosáhla zásadní intenzity a reálně zasáhla do práv účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228, a usnesení Ústavního soudu z 27. 8. 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02).
42. Územní rozhodnutí bylo vyvěšeno 5. 12. 2019, vedlejším účastníkům bylo dle § 25 odst. 2 správního řádu doručeno patnáctý den po vyvěšení, tedy 20. 12. 2019. Od toho dne počala běžet odvolací lhůta, která skončila 6. 1. 2020. Žalobce se přihlásil jako účastník řízení 17. 12. 2019 a podal odvolání 3. 1. 2020. Žalobce se tedy s územním rozhodnutím seznámil ještě před tím, než nastala fikce doručení vedlejším účastníkům, a odvolání podal před právní mocí územního rozhodnutí. Žalovaný následně s žalobcem jako s účastníkem jednal a všechny jeho námitky proti územnímu rozhodnutí posoudil v odvolacím řízení.
43. Posouzení námitek opomenutého účastníka v odvolacím řízení je dostatečné pouze výjimečně. Takový závěr lze učinit typicky v případech, kdy námitky opomenutého účastníka jsou zjevně nedůvodné a jeho účast v řízení u prvostupňového orgánu by neměla na výsledek celého řízení vliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 10. 10. 2012, čj. 1 As 147/2012-66, bod 22). Projednání námitek v odvolacím řízení může někdy dostačovat, i pokud opomenutý účastník podal odvolání již v době, kdy již stavebník nabytí dobrou víru, že je rozhodnutí v právní moci. Tento postup však samozřejmě nesmí sloužit k tomu, aby stavební úřad mohl obcházet „nepohodlné“ účastníky (vedle posledně citovaného rozsudku srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 18. 4. 2012, čj. 1 As 29/2012-113, bod 44).
44. Soud má za to, že v posuzované věci se jedná právě o případ, kdy opomenutí účastníka stavebním úřadem nepředstavuje vadu takové intenzity, že by měla za následek nezákonnost územního rozhodnutí. Ze správního spisu neplyne, že by stavební úřad žalobce opomenul úmyslně. Pozemky žalobce se nacházejí v jiném katastrálním území a nejedná se o „mezujícího“ souseda. Zároveň je třeba uzavřít, že žalobcovy námitky uplatněné v odvolání by žalovaným správně posouzeny jako zjevně nedůvodné. Jak již soud uvedl výše, jedná se z velké části o námitky, které žalobce vznáší před správními orgány a soudy opakovaně a které přímo nesouvisí s územním rozhodnutím a napadeným rozhodnutím.

45. Žalobce dále namítal, že vůči němu nemohl žalovaný aplikovat koncentraci řízení a neumožnit mu uplatňovat nové skutečnosti a důkazy. Tato námitka není důvodná proto, že žalovaný koncentraci řízení v řízení o odvolání žalobce neuplatnil, ani se o ní v napadeném rozhodnutí nezmiňuje. Žalovaný naopak posoudil všechny žalobcovy námitky a podrobně odůvodnil, proč je považuje za nedůvodné. Vycházel přitom i z důkazů, které žalobce v odvolání předložil.
46. Soud proto uzavírá, že i třetí okruh žalobních námitek není důvodný.
47. V posledním žalobním bodu žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť mu žalovaný neumožnil se vyjádřit k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Ani tato námitka není důvodná.
48. Povinnost umožnit účastníkovi vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci se může vztahovat i na správní orgán druhého stupně. Aby tomu tak bylo, je nutné, aby skutkový stav doznal změny. Typicky tak, že si správní orgán provede nové zásadní důkazy, které nebyly provedeny v řízení před správním orgánem prvního stupně, případně si opatří podklady, o nichž účastník neví [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 23. 7. 2008, čj. 1 As 55/2008-156, č. 2610/2012 Sb. NSS, který byl publikován s právní větou: *V případě postupu podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004 má rozkladový orgán povinnost umožnit účastníkovi řízení vyjádřit se nejen k podkladům rozhodnutí nově pořízeným rozkladovým orgánem [§ 36 odst. 3 ve spojení s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004], ale též k případným novým důvodům, pro něž hodlá přiblížku zamítnout (§ 22 odst. 4 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách)].*
49. Žalovaný žádné nové podklady nepořídil, ani neprováděl žádné nové důkazy. V napadeném rozhodnutí vyšel pouze ze spisového materiálu a listin, které k odvolání připojil žalobce. V takové situaci neměl povinnost umožnit žalobci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu.

VI. Závěr a náklady řízení

50. Soud dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a žalobu proto výrokem I. zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
51. O nákladech řízení účastníků rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků nepřiznal právo na jejich náhradu. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, nicméně mu nevznikly žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.
52. Výrokem III. rozhodl soud o nákladech řízení osob zúčastněných na řízení. Ty nemají v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud v tomto řízení žádnou povinnost neuložil, pouze jim umožnil uplatnit právo osoby zúčastněné na řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. srpna 2021

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu